

Tučňák císařský

Dnes bych se chtěl podívat někam, kde bude trošku chladněji. A být ptákem nebylo zase tak špatné. Takže co takhle nějaké chladné místo a nějaký pták. „No jasně, mám to, tučňák. To bude ono!“ pomyslel si Honzík a už se nemohl dočkat, co nového zase zažije.

„Brrrr, zase ta Antarktida!“ oklepal se. Místo malého kluka tu stál chlapík ve fraku. Černá záda, bílé břicho, připadal si tak elegantní. Jako když jde tatínek s maminkou do divadla a tatínek si obleče sako. „Dnes tu ale pěkně fouká,“ pomyslel si a už se rozhlížel kolem sebe. „Týýý brdo!“ vykřikl, když spatřil obrovskou skupinu tučňáků.

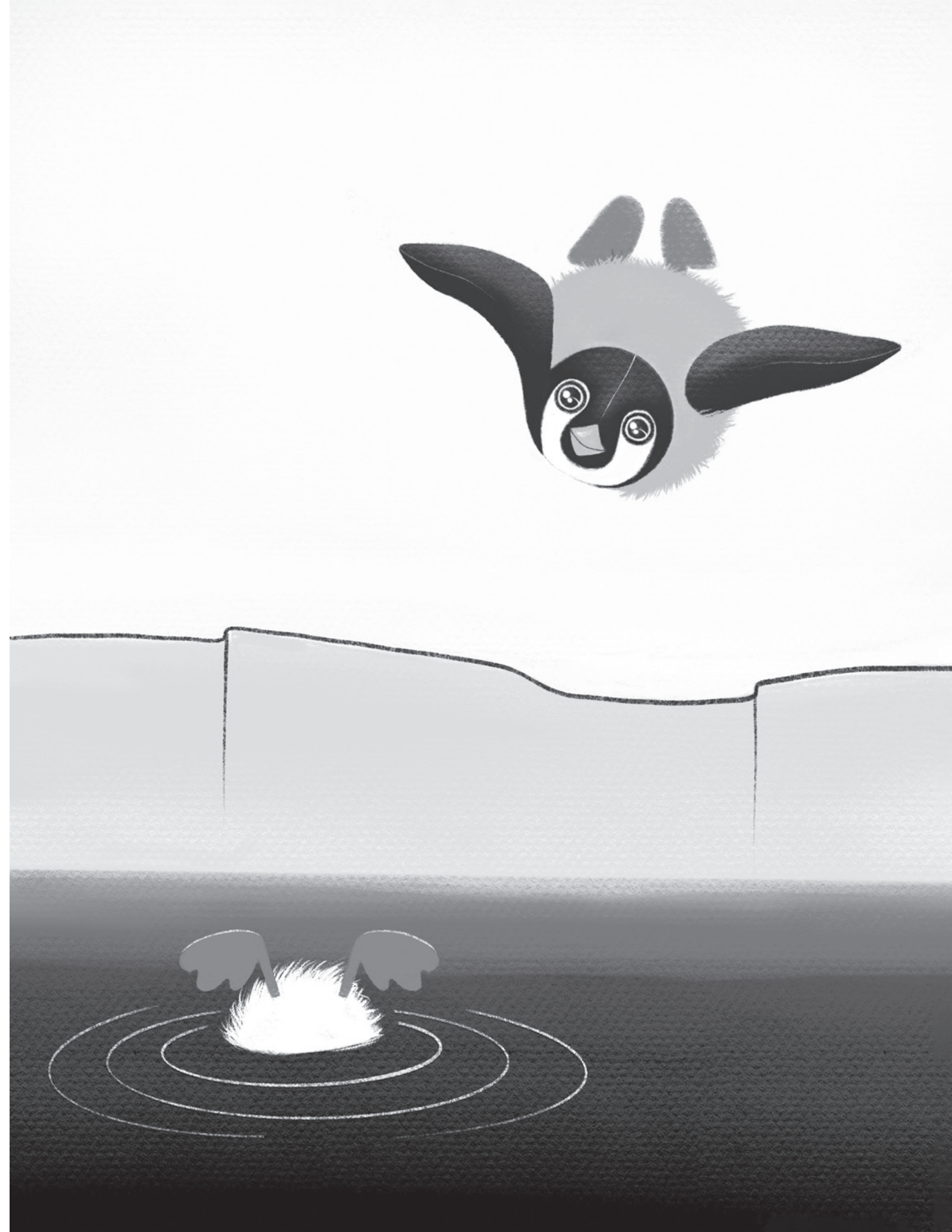
„Je nás hodně, co? Říká se tomu kolonie. Většinou se tu shromažďuje pět set až dvacet tisíc párů tučňáků. Mimochodem já jsem Tůča,“ představil se tučňák.

„Já jsem Honzík ze světa lidí.“ Tučňák koukal a nechápal, o čem ten nový tučňák mluví. Když mu Honzík vše vysvětlil, Tůča ho vzal mezi své kamarády. Honzík koukal, jak někteří tučňáci skáčou do vody a potápí se. „To umí tučňáci tak dobře plavat?“ zeptal se.

„My tučňáci se dokážeme potopit až do hloubky dvě stě šedesáti pěti metrů,“ hrdě řekl Tůča.

Honzík žasnul.

„Pojď si to zkusit. Uvidíš, že je to legrace,“ lákal ho Tůča. Ta představa ledové vody Honzíka docela děsila, ale když viděl, jak se ostatní baví, rozhodl se to také zkusit. Ze začátku se trošku klepal zimou, ale nakonec se mu to přeci jen líbilo. Bylo to úžasné, dokázal plavat, a dokonce se

potápět. Jako kluk pořádně plavat ještě neumí, ale jako tučňák to zvládal na jedničku. Dokonce se mu podařilo ulovit i malou rybku. Když vylezl na břeh, oklepal se. „Co to někteří dělají?“ zeptal se nového kamaráda. „Kloužou se! My tučňáci jsme na břehu trošku neohrabaní, ale když se dostaneme na led, dokážeme se po něm klouzat jako na klouzačce.“ To znělo skvěle, hned to musel vyzkoušet. Skočil na břicho a už si to svištěl po ledě. Bylo to báječné. Tatínek ho učí bruslit, ale to se nedá srovnat. Bruslíte a přitom si ležíte na břiše. Zkrátka paráda. Když se doklouzal, zeptal se: „A co bys mi mohl ještě o tučňácích říct?“ Tůča se zamyslel. „Noooo. Jsme největšími a zároveň nejodolnějšími mořskými ptáky. Naše tělo je stavěné tak, aby zvládlo velké mrazy. Samci mohou měřit až sto patnáct centimetrů a samičky sto deset centimetrů.“

„A jak je to s mláďaty? Stará se o ně tatínek nebo maminka?“

Tůča se pousmál, Honzík se mu zdál dosti zvědavý, ale jelikož mu zároveň přišel moc prima, pověděl mu: „Samičky snesou vždy jen jedno vajíčko, dají si ho na nohy a přikryjí takovým záhybem, který mají na břiše. Bývá tu hodně velká zima a vejce musí být v teple, aby se mohlo vyklubat. Maminka a tatínek si vajíčko mezi sebou předávají.“

„Jůůů, to musí být zajímavé a co se děje potom?“ přemýšlel Honzík.

„No, po uplynutí dvou týdnů začne být samička hladová, a tak odpluje do moře, aby si nalovila potravu, zatímco sameček se stará o vejce. Pomáhají i ostatní nastávající tatínci. Tisknou se k sobě, aby se zahřáli. Po padesáti dnech se samička k vejci vrátí a hlídá jej zase ona. Zhruba v tom čase se totiž vejce začne líhnout.“ Honzík to přímo fascinovalo. Pamatuje si, jak maminka čekala jeho sestřičku a měla velké břicho. Musel se trochu pousmát, když si představil, že

by sestřička byla ve vajíčku a tatínek by ji nosil na svých bačkorách.

Tůča byl rád, že má nového kamaráda, ale také věděl, že se už budou muset rozloučit. „Ještě chvíli zůstaň. Prosím. Představím tě rodičům,“ žadonil.

„Rád bych, ale ráno musím do školy. Třeba se ještě někdy uvidíme.“ Tůča skočil šipku do vody. Po chvíli se vynořil a v zobáku měl rybu. „Na, vezmi si. Já jen kdybys měl ještě hlad.“

Honzík poděkoval, snědl rybu, skočil na břicho a klouzal se pryč. Kamarád ve fraku se mu pomalu vzdaloval.

Velbloud dvouhrbý

„Tak kampak se podívám dneska?“ uvažoval Honzík. Vklouzl rychle do pyžama a už byl pod peřinou. Otevřel knihu a začal v ní listovat. Dnes se mi do zimy moc nechce, raději bych nějaké teplejší místečko. Hm, Asie? Tu jsem ještě nenavštívil. A najednou hup a byl tam.

„Pane jo!“ vykřikl.

„Čemu se tak divíš?“ ozvalo se mu za zády. Ohlédl se a všiml si přicházejícího velblouda. „Tvé dva hrby jsou úžasné, a ty dlouhé nohy!“ podivoval se Honzík. Velbloud se na něj podíval a nechápavě odvětil. „Vždyť ty je máš přece taky!“ Honzíkovi došlo, že je vlastně také velbloudem, a trochu se začervenel. Náhle si všiml, že se k nim blížil i zbytek stáda. Bylo jich nejmíň třicet. Všichni vypadali tak elegantně a vznešeně, když kráčeli pouští k Honzíkovi.

„Kdopak jsi?“ zeptal se jeden z nejstarších velbloudů.

„Jmenuji se Honzík a jsem tu jen na návštěvě. Dostal jsem od rodičů k narozeninám encyklopedii zvířat a...“ Všichni stáli kolem něj a bedlivě poslouchali celé jeho vyprávění. „Moc rádi tě provedeme životem velbloudů,

